

Tilki ve Küçük Serçe

Jane MEADOW

Tilki ve Küçük Serçe

Jane MEADOW

Büyülü bir ormanın tam kalbinde, güneş ışıklarının yosunlu taşlar üzerinde dans ettiği ve eğrelti otlarının fısıldaştığı bir yerde, Finn adında nazik bir tilki yaşırdı. Kürkü sonbahar yapraklarının rengindeydi; göğsü krem rengi, kuyruğu ise büyük ve gürdü. Boynunda yeşil yapraklardan örülmüş sade bir tasma vardı. Finn kıvrımlı patikalarda dolaşmayı, karşılaştığı her canlıyı sıcak bir gülümseme ve dostça bir baş selamıyla karşılamayı severdi.

Bir sabah, Finn uzun bir meşe ağacının yanından geçerken yukarıdan cıvıldayan minik bir ses duydu. 'Hey, koca tilki! Nereye gittiğine dikkat et!' Bu, alçak bir dalda tünemiş Pip adında küçük bir serçeydi. Yumuşak kahverengi ve gri tüyleri rüzgârda dalgalanıyor, bir kanadının arkasında uğur getirsin diye minik kırmızı bir dut duruyordu. 'Özür dilerim!' diye seslendi Finn yukarıya. 'Seni orada görmedim!'

Pip başını yana eğdi, yuvarlak siyah gözleriyle Finn'i dikkatle izledi. 'Çok büyüksün,' dedi cıvıldayarak. 'Ve çok büyük patilerin var.' Finn kıkırdadı. 'Evet, öyle. Ama söz veriyorum, onları dikkatli kullanırım.' Oturdu ve tek bir patisini düşmüş bir yaprağın üzerine ne kadar nazıkçe koyabildiğini gösterdi. Pip meraklandı ama yine de mesafesini korudu. 'Daha önce hiç tilkiyle tanışmamıştım,' diye itiraf etti. 'Yuva ağacım tam burada, o yüzden dikkatli olmalıyım.'

O günden sonra Finn her gün uzun meşenin yanına uğradı. Ağaca tırmanmaya ya da Pip'in yuvasını rahatsız etmeye hiç çalışmadı. Onun yerine ona küçük hediyeler getirdi: parlak bir meşe palamudu, yumuşak bir tüy, tatlı bir dut. 'Bu senin için,' der, onları düz bir taşın üzerine koyardı. Pip aşağı süzülür, hediyeği kapar ve yukarı fırlardı. Ziyaretlerini sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı, yine de bir gözü hâlâ onun büyük patilerindeydi.

Bir öğleden sonra gökyüzüne kara bulutlar yayıldı ve rüzgâr uğuldamaya başladı. Pip'in yuva ağacı tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. 'Olamaz!' diye bağırdı, dalına sımsıkı tutunarak. 'Yuvam uçup gidecek!' Finn yukarı baktı ve minik yuvanın esen dallarda sallandığını gördü. Yardım etmesi gerektiğini biliyordu. 'Tutun, Pip!' diye bağırdı rüzgârın üzerinden. 'Ağacını koruyacağım!'

Finn meşenin dibine koştu ve güçlü bedenini gövdeye dayadı. Patilerini toprağa geçirip fırtına şiddetlenirken kendini sağlamlaştırdı. Rüzgâr kızıl kürkünü savuruyordu ama o yerinden kımıldamadı. 'Seni tuttum!' diye seslendi Pip'e. Küçük serçe yuvasında büzüldü, ağacın altında sarsılmaz olduğunu hissetti. Finn fırtına boyunca orada kaldı; dostu için sıcak, sağlam bir kalkan oldu.

Fırtına sonunda geçtiğinde Pip dışarı baktı. Yuvası güvendeydi, ağacı da öyle. Aşağı süzülüp Finn'in burnuna kondu. 'Kaldın,' diye fısıldadı. 'Gerçekten kaldın.' Finn gülümsedi, kehribar rengi gözleri yumuşacıktı. 'Elbette kaldım. Dostlar birbirine yardım eder.' Pip'in göğsünde sıcak bir ışık parladı. Temkinli davranmıştı ama artık biliyordu: Finn güvenebileceği bir dosttu.

O günden sonra Pip ve Finn ayrılmaz ikili oldular. Finn keşfe çıkarken Pip omzuna biner, ormanı ve sırlarını cıvıdayarak anlatırdı. 'Şu oyuk kütüğü görüyor musun? Böcekler orada saklanır,' derdi. 'Ya şu yonca parçası? Kestirmek için en iyi yer!' Finn minik dostundan öğrenmeyi çok severdi. Pip yanındayken orman daha büyük ve daha dostça geliyordu.

Ama bir öğleden sonra Finn her zamankinden daha uzağa gitti. Bir kelebeği eğretili otlarının arasından takip etti ve kendini ormanın tanımadığı bir yerinde buldu. Ağaçlar farklı görünüyor, patikalar kafa karıştırıcı biçimde kıvrılıyordu. 'Eyvah,' diye mırıldandı Finn, dönüp durarak. 'Sanırım kayboldum.' Uzun meşeyi de tanıdık yosunlu taşları da göremiyordu. Her şey yabancı görünüyordu.

Pip, Finn'in gittiğini fark etti. Ağaçların çok üstünde uçarak onu aradı. 'Finn! Neredesin?' diye seslendi. Sonunda turuncu kürkünü tanımadık çalılarda arasında gördü. Aşağı süzüldü. 'Finn! Evden çok uzaktasın!' Finn'in kulakları düştü. 'Biliyorum. Geri dönüş yolunu bulamıyorum.' Pip onun burnuna kondu. 'Endişelenme,' dedi cıvıdayarak. 'Ben bu ormanı gökyüzünden bilirim. Sana yol gösterebilirim!'

Pip yukarı süzölüp önden uçtu. 'Beni takip et!' diye seslendi. 'Şu eğri çamı görüyor musun? Orada sola dön!' Finn onun minik sesini takip etti, çalıların arasından dikkatle geçti. Pip onu küçük bir derenin üzerinden ve bir böğürtlen öbeğinin etrafından yönlendirdi. 'Harika gidiyorsun!' diye cesaret verdi. 'Sadece biraz daha!' Finn'in içi ferahladı. Artık kaybolmuş değildi. Dostu onu eve götürüyordu.

Sonunda tanıdık yosunlu taşlara ve uzun meşe ağacına ulaştılar. 'Başardık!' diye şakıdı Pip. Finn mutlu bir iç çekti. 'Beni kurtardın, Pip. Teşekkür ederim.' Pip onun kulağına kondu. 'Sen ağacımı kurtardın. Ben de seni kurtardım. Dostlar böyle yapar.' İkisi de güldü. Orman sıcaklıkla parıldıyor gibiydi ve Finn bu günü asla unutmayacağını biliyordu.

Ondan sonra Finn ve Pip her gün birlikte vakit geçirdiler. Finn, Pip'in ağacını sert rüzgârlardan korur, Pip de Finn'e tanımadığı patikalarda yol gösterirdi. Dutları ve hikâyeleri paylaşırlardı ve dostlukları her küçük iyilikle daha da güçlenirdi. Ormandaki diğer canlılar onların ne kadar mutlu olduklarını fark edip gülümserlerdi. 'Bu ikisi dünyanın en iyi dostları,' diye fısıldaşırlardı.

Bir akşam, güneş ağaçların ardında batarken Finn ve Pip ormana bakan bir tepede oturdular. 'Biliyor musun,' dedi Finn, 'seninle ilk tanıştığımızda çok temkinliydin. Bana bir şans verdiğin için mutluyum.' Pip onun yanağına sokuldu. 'Nazik olduğun için mutluyum. Birisi tekrar tekrar nazik davrandığında güven büyür.' Finn başını salladı. 'Ve çok farklı dostlar bile birbirine yardım edebilir.'

O günden sonra büyölü orman daha da büyölü hissettirdi. Finn ve Pip, iyiliğin en beklenmedik dostlar arasında bile köprüler kurabileceğini kanıtladılar. Ne zaman yeni bir canlı gergin ve emin olmadan gelse, Pip cıvıldı: 'Endişelenme! Sadece nazik ol, güven ardından gelir.' Finn de ekledi: 'Bizde işe yarar!' Orman onların kahkahaları ve yaprakların hafif hışırtısıyla yankılanırdı.

Ve böylece, o büyülü ormanda bir tilki ile bir serçe en iyi dost olarak kaldılar. Hikâyeleri dört bir yana yayıldı; güven ve iyilik üzerine neşeli bir masal oldu. Küçük okurlar da ormanın canlıları gibi, küçük iyiliklerin harika bir şeye dönüşebileceğini öğrendiler. Ve Finn ile Pip gibi, en farklı dostların bile birbirlerine en şaşırtıcı şekillerde yardım edebileceğini bildiler.